

Første er Bestemmelsen om Bekjendtgørelsesmaaden for retslige Bekjendtgørelser ikke given af Hensyn til at skaffe Statskassen en Indtægt; Hensigten med disse Bestemmelser maa være, at de paagældende Retshandlinger komme til saa almindelig Kundskab som muligt. Dette er Hovedsagen og det Standpunkt, hvorfra det væsentlig maa sees. Selv om man ved at vælge en hensigtsmæssig Bekjendtgørelsesmaade kan bevirke, at der bringes Indtægter ind i Statskassen, saa vil denne Indtægt meget godt kunne falde i Statskassen, fordi det Blad, hvorigjennem Bekjendtgørelserne skulle skee, ikke udgives af Regjeringen. Hvad enten man troer, at man nu allerede er fri overfor Privilegiehaverne, eller man med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) i Lovstilsfælde vil vente til Privilegiehavernes Død med at foretage denne Forandring, saa er det dog Noget, som jeg vilde ansee for meget uheldigt, hvis man virkelig opsatte Udgivelsen af Lovtidenden saakænge; thi man vilde jo ligesuldt kunne træffe en Forandring paa den Maade, at man gjorde Sagen til Gjenstand for Auction, saaledes at man overlod Retten til at modtage Bekjendtgørelser og saae Betaling derfor til Private, mod at man sikrede sig, at Bekjendtgørelserne skee paa en hensigtsmæssig Maade. Altsaa, dette finantistelle Hensyn kan jeg paa ingen Maade ansee for berettiget. — At der igjennem den nuværende Tilstand fra Regjeringens Side skulde indvirkes skadeligt paa Pressefriheden, er en Paastand, som neppe Noget for Alvor vil fastholde. Forsaaavidt det er fremført, at der er Blade, som allene holdes paa Grund af disse Bekjendtgørelser, da troer jeg for det Første, at denne Paastand faktisk ikke er rigtig, og for det Andet staaer det jo i alle de andre Blades Magt at optage de enkelte Bekjendtgørelser, som maae antages at have almindelig Interesse i deres Kred, Noget, der, som bekjendt, ogsaa almindelig er Tilfældet. Forsaaavidt den ærede Taler leilighedsvis bemærkede, at der gjennem

Justitsministeriet blev ført et særligt Tilsyn med „Berlingste Tidende“ og disse Stiftstidender, skal jeg kun oplyse, at dette er en Sæltagelse. Hvad angaaer den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds, om, hvorvidt denne eventuelle Lovtidende skulde tilstilles Præsterne, da skal jeg for Diebliffet ikke indlade mig derpaa. Jeg har ikke nogen bestemt Mening om dette Punkt; det forekommer mig at henhøre til de Detailpunkter ved Lovens Gjennemførelse, der hensigtsmæssigt og uden Frygt kunne overlades til nærmere Regulering ved den Anordning, som efter Lovforslagets § 7 senere skal udfædes af Regjeringen, hvilken Anordning jo ogsaa vil komme til almindelig Kundskab og selvfølgelig vil kunne gjøres til Gjenstand for Kritik og en eventuel Forandring, hvis fornødent gjøres. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) havde tænkt sig Muligheden af at benytte Ministerialtidenden til at spare en Deel af Regjeringskrivertiet, navnlig ved i den at indføre Afgjørelsen af private Andragender. Jeg troer, at dette er en Foranstaltning, som paa ingen Maade lader sig gennemføre. Det vil vistnok være i højeste Grad stridende mod den almindelige Følelse om disse Sager, der saa at sige ere private Sager imellem vedkommende Andragere og Regjeringen, skulle blive gjorte til Gjenstand for almindelig Kundgjørelse. Den ærede Rigsdagsmand antydede jo selv, at der er mangfoldige af den Art Sager, der ere af en saa delicat Beskaffenhed, at det allerede af den Grund vilde være yderst urigtigt og uhenigtsmæssigt at gjøre det; og jeg troer, at dette gjælder om de allerfleste Sager. Det kan ingenlunde være enhver Ansøjer, der faaer et Andragende afflaaet, hært at see det bekjendtgjort til hele Publicums Efterretning; det er vistnok Noget, som de fleste vilde frabede sig. Forsaaavidt den ærede Taler som en Maade, hvorpaa nogle af Aemperne kunde fjernes, ansøgte, at selve Resolutionen kunde affattes saa kort og — jeg havde